

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3247-3248/2568

นาง อ. โจทก์ นาย ฉ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1516, ป.วิ.พ. มาตรา 183

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 ประพฤติชั่วให้การอุปการะเลี้ยงดูยกย่องผู้อื่นฉ้อฉลเป็นชู้ และร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาชญา จำเลยที่ 1 ให้การว่า ไม่เคยประพฤติชั่วโดยการอุปการะเลี้ยงดู ยกย่องผู้อื่นฉ้อฉลเป็นชู้ และร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาชญา เช่นนี้ ประเด็นข้อพิพาทย่อมเกิดขึ้นจากคำฟ้องโจทก์และคำให้การของจำเลยที่ 1 แล้วว่าจำเลยที่ 1 อุปการะเลี้ยงดูยกย่องผู้อื่นฉ้อฉลเป็นชู้ และร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาชญาอันเป็นเหตุหย่าหรือไม่ เมื่อเป็นประเด็นข้อพิพาทในคดีแล้ว แม้ในชั้นชั้นสองสถาน ศาลชั้นต้นจะกำหนดประเด็นว่าจำเลยที่ 1 อุปการะเลี้ยงดูหรือยกย่องหญิงอื่นฉ้อฉลเป็นชู้ หรือทำร้ายร่างกายโจทก์ หรือเหยียดหยามบุพการีของโจทก์ อันเป็นการกำหนดประเด็นโดยใช้ถ้อยคำตามบทบัญญัติในกฎหมายอันเป็นเหตุที่โจทก์ฟ้องหย่าตามมาตรา 1516 (1) และ (3) ไว้โดยย่อก็ตาม แต่เมื่อคำฟ้องโจทก์และคำให้การของจำเลยที่ 1 มีรายละเอียดตรงกัน ย่อมเป็นประเด็นต้องวินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 อุปการะเลี้ยงดูยกย่องผู้อื่นฉ้อฉลเป็นชู้ และร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาชญาตาม ป.พ.พ. มาตรา 1516 (1) หรือไม่ จึงเป็นประเด็นข้อพิพาทในคดีนี้ หากเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นมิได้กำหนดไว้เป็นประเด็นข้อพิพาทว่าจำเลยที่ 1 ร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาชญา และโจทก์ได้สละประเด็นดังกล่าว อันจะทำให้ไม่มีประเด็นข้อพิพาทตามที่จำเลยที่ 1 อ้าง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์วินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาชญาอันเป็นเหตุหย่าตามมาตรา 1516 (1) เป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่เป็นประเด็นข้อพิพาทแห่งคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

คำพิพากษา

คดีทั้งสองสำนวนนี้ เดิมศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันกับคดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ ยชพ 324/2563 ของศาลชั้นต้น โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนและในคดีดังกล่าวว่า โจทก์ เรียกจำเลยในคดีดังกล่าวว่า จำเลยที่ 2 และให้เรียกจำเลยทั้งสองสำนวนนี้ว่า จำเลยที่ 1 แต่คดีสำหรับจำเลยที่ 2 ยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีสองสำนวนนี้ โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองทั้งสามสำนวนขอให้พิพากษาให้โจทก์และจำเลยที่ 1 หย่าขาดจากกัน หากจำเลยที่ 1 ไม่ปฏิบัติตามข้อถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนา ให้แบ่งสินสมรสเป็นเงิน 19,800,000 บาท แก่โจทก์ ให้จำเลยที่ 1 จ่ายค่าเลี้ยงชีพแก่โจทก์ 13,550,000 บาท และชำระค่าทดแทน 5,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 5,000,000 บาท นับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง แต่เพียงผู้เดียวโดยให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูให้บุตรผู้เยาว์ทั้งสองคนละ 30,000 บาท ต่อเดือน จนกว่าบุตรผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะหรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ให้จำเลยที่ 2 ชำระค่าทดแทนแก่โจทก์เป็นเงิน 3,000,000 บาท จำเลยที่ 1 ให้การและฟ้องแย้งในสำนวนที่สอง และให้การในสำนวนที่สามขอให้ยกฟ้อง และหากศาลพิพากษาให้โจทก์และจำเลยที่

1 หย่าขาดจากกัน ให้แบ่งสินสมรสตามฟ้องแย้งโดยให้โจทก์ร่วมรับผิดชอบชำระหนี้ระหว่างสมรสตามฟ้องแย้งในอัตราส่วนเท่ากัน จำเลยที่ 2 ให้การขอให้ยกฟ้อง โจทก์ให้การแก้ฟ้องแย้งขอให้ยกฟ้องแย้ง และพิพากษาให้โจทก์และจำเลยที่ 1 หย่าขาดจากกัน และแบ่งสินสมรสคนละครึ่ง ให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสองเพียงผู้เดียว ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าอุปการะบุตรผู้เยาว์ทั้งสองคนละ 50,000 บาท ต่อเดือน ศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์และจำเลยที่ 1 หย่าขาดจากกัน ให้โจทก์และจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสองร่วมกัน ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูเด็กชาย ต. เดือนละ 15,000 บาท และเด็กชาย ก. เดือนละ 15,000 บาท นับแต่เดือนสิงหาคม 2563 จนกว่าบุตรผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะ ให้แบ่งสินสมรส คือ 1. ที่ดินโฉนดเลขที่ 55488 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง 2. ที่ดินโฉนดเลขที่ 36588 พร้อมสิ่งปลูกสร้าง 3. ห้องชุดเลขที่ 669/252 บนโฉนดที่ดินเลขที่ 2237 4. ห้องชุดเลขที่ 687/11 บนโฉนดที่ดินเลขที่ 1972 5. รถยนต์ยี่ห้อเบนซ์ 6. รถยนต์ยี่ห้อฮิสสัน 7. รถจักรยานยนต์ยี่ห้อฮาลเลย์ เดวิดสัน 8. รถจักรยานยนต์ยี่ห้อฮอนด้า 9. สินค้าในร้าน 10. บัญชีเงินฝากกระแสรายวันเลขที่ 431-2-16xxx-x ธนาคาร ก. และบัญชีเงินฝากกระแสรายวันเลขที่ 431-1-00xxx-x ธนาคาร ก. 11. บัญชีเงินฝากออมทรัพย์เลขที่ 021-9-07xxx-x ธนาคาร ศ. 12. บัญชีเงินฝากออมทรัพย์เลขที่ 369-4-43xxx-x ธนาคาร พ. 13. บัญชีเงินฝากออมทรัพย์เลขที่ 418-0-69xxx-x ธนาคาร ท. 14. เงินเวนคืนกรมธรรม์ของบริษัท ก. จำนวน 600,000 บาท ให้แก่โจทก์และจำเลยที่ 1 ฝ่ายละกึ่งหนึ่ง ถ้าการแบ่งเช่นนี้ไม่อาจกระทำได้หรือจะทำให้ทรัพย์สินนั้นเสียหายมาก ให้ขายโดยประมูลราคาระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 1 ก่อน หากตกลงกันไม่ได้ให้นำทรัพย์สินดังกล่าวออกขายทอดตลาด กับให้โจทก์และจำเลยที่ 1 รับผิดชอบในหนี้จำนองอาคารชุดทั้งสองแห่ง และหนี้สินภายในร้านอมระไหล่นต์ในอัตราส่วนเท่า ๆ กัน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1364 คำขออื่นตามฟ้องโจทก์และฟ้องแย้งนอกจากนี้ให้ยก ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองฝ่ายให้เป็นพับ โจทก์และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษณ์และครอบครัวยกฟ้องแก้เป็นว่า ให้โจทก์กับจำเลยที่ 1 หย่าขาดกันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (1) ด้วย ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าทดแทน 700,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 1 ธันวาคม 2563) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปให้ปรับเปลี่ยนตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตามอุทธรณ์ของโจทก์ให้จำเลยที่ 1 จ่ายค่าเลี้ยงชีพเดือนละ 20,000 บาท นับแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุดเป็นต้นไปจนกว่าโจทก์จะทำการสมรสใหม่หรือจนกว่าโจทก์จะมีอายุครบ 60 ปี แก่โจทก์ ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูเด็กชาย ต. เดือนละ 20,000 บาท และเด็กชาย ก. เดือนละ 20,000 บาท แก่โจทก์ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ทั้งสามสำนวนให้เป็นพับ จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 เป็นสามีภริยาชอบด้วยกฎหมาย จดทะเบียนสมรสเมื่อวันที่ 19 ตุลาคม 2550 มีบุตรด้วยกัน 2 คน คือเด็กชาย ต. เกิดวันที่ 2 สิงหาคม 2552 อายุ 13 ปี และเด็กชาย ก. เกิดวันที่ 4 ตุลาคม 2553 อายุ 12 ปี ขณะโจทก์และจำเลยที่ 1 จดทะเบียนสมรสกัน จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของกิจการโรงกลึง ส่วนโจทก์ทำงานเป็นพนักงานของธนาคาร ต่อมาโจทก์และจำเลยที่ 1 ร่วมกันเช่าอาคารพาณิชย์ เปิดร้านขายอะไหล่รถยนต์ และพักอาศัยร่วมกันที่ร้าน

ดังกล่าว หลังจากนั้นโจทก์ลาออกจากงานมาทำหน้าที่เป็นแม่บ้านและช่วยจำเลยที่ 1 ประกอบกิจการ จำเลยที่ 2 เป็นพนักงานต้อนรับของร้านอาหารโอเคะ ปัจจุบันบุตรผู้เยาว์ทั้งสองพักอาศัยอยู่กับโจทก์และครอบครัวของโจทก์ ที่บ้านเลขที่ 687/11 สำหรับประเด็นพิพาทที่โจทก์ฟ้องหย่าจำเลยที่ 1 โดยอ้างเหตุว่าจำเลยที่ 1 ทำร้ายร่างกายโจทก์กับหมิ่นประมาทบุพการีของโจทก์นั้น ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ทำร้ายร่างกายโจทก์จริงจึงมีเหตุที่โจทก์ฟ้องหย่าจำเลยที่ 1 ได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (3) ส่วนประเด็นเรื่องหมิ่นประมาทบุพการีของโจทก์นั้น ข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่า จำเลยที่ 1 กระทำการดังกล่าว เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์และจำเลยที่ 1 หย่าขาดกัน ตามมาตรา 1516 (3) โจทก์และจำเลยที่ 1 มิได้โต้แย้งทั้งสองประเด็นนี้ จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น สำหรับประเด็นพิพาทเรื่องสินสมรสและหนี้ร่วมนั้น ศาลชั้นต้นพิพากษาให้โจทก์และจำเลยที่ 1 แบ่งสินสมรสและร่วมกันรับผิดชอบในหนี้ร่วมนั้น โจทก์และจำเลยที่ 1 ฝ่ายละกึ่งหนึ่ง กับให้โจทก์และจำเลยที่ 1 รับผิดชอบหนี้จำนองอาคารชุดทั้งสองแห่งและหนี้สินภายในร้านอมระโหล่นต์ในอัตราส่วนเท่า ๆ กันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1364 โจทก์และจำเลยที่ 1 มิได้โต้แย้งในประเด็นนี้ จึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นเช่นกัน สำหรับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ยชพ 324/2563 ของศาลชั้นต้น ที่โจทก์ฟ้องให้จำเลยที่ 2 ให้ชำระค่าทดแทนแก่โจทก์ เดิมศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษาร่วมกับคดีนี้ แต่ศาลอุทธรณ์คดีขานัญพิเศษพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 โดยฟังว่า แม้จำเลยที่ 2 จะละเมิดสิทธิในครอบครัวของโจทก์ แต่จำเลยที่ 2 มิได้แสดงตนโดยเปิดเผยว่ามีความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับจำเลยที่ 1 จึงไม่อาจเรียกค่าทดแทนจากจำเลยที่ 2 ได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1523 วรรคสอง โจทก์มิได้ฎีกาโต้แย้งในประเด็นนี้ คดีสำหรับจำเลยที่ 2 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีขานัญพิเศษ คงมีคดีเฉพาะในส่วนของจำเลยที่ 1 สองสำนวนนี้ขึ้นสู่ศาลฎีกาตามที่ได้รับอนุญาตให้ฎีกา มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกว่า ที่ศาลอุทธรณ์คดีขานัญพิเศษวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ว่า จำเลยที่ 1 ร่วมประเวณีกับจำเลยที่ 2 เป็นอาจिन เป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงนอกประเด็นข้อพิพาทซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์บรรยายฟ้องในข้อที่ 2 ระบุว่า เมื่อประมาณต้นปี 2562 จำเลยที่ 1 ประพฤติชั่วโดยการอุบการะเลียงดุษฎีของผู้อื่นฉันทริยา เป็นชู้ และร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาจिन อันเป็นเหตุหย่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (1) จำเลยที่ 1 ให้การว่า จำเลยที่ 1 ไม่เคยประพฤติชั่วโดยการอุบการะเลียงดุษฎีของผู้อื่นฉันทริยา เป็นชู้ และร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาจिन เช่นนี้ประเด็นข้อพิพาทย่อมเกิดขึ้นจากคำฟ้องโจทก์และคำให้การของจำเลยที่ 1 แล้วว่า จำเลยที่ 1 อุบการะเลียงดุษฎีของผู้อื่นฉันทริยา เป็นชู้ และร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาจिनอันเป็นเหตุหย่า ตามมาตรา 1516 (1) หรือไม่ เมื่อเป็นประเด็นข้อพิพาทในคดีแล้ว แม้ในชั้นที่สองสถาน ศาลชั้นต้นจะกำหนดประเด็นว่า จำเลยที่ 1 อุบการะเลียงดุษฎีหรือยกย่องหญิงอื่นฉันทริยา หรือทำร้ายร่างกายโจทก์ หรือเหยียดหยามบุพการีของโจทก์ อันเป็นการกำหนดประเด็นโดยใช้ถ้อยคำตามบทบัญญัติในกฎหมายอันเป็นเหตุที่โจทก์ฟ้องหย่าตามมาตรา 1516 (1) และ (3) ไว้โดยย่อก็ตาม แต่เมื่อคำฟ้องโจทก์และคำให้การของจำเลยที่ 1 กล่าวไว้โดยมีรายละเอียดตรงกันแล้ว ย่อมเป็นประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 ตามฟ้องโจทก์ที่ว่า จำเลยที่ 1 อุบการะเลียงดุษฎีของผู้อื่นฉันทริยา เป็นชู้ และร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาจिनมีเหตุหย่าตามมาตรา 1516 (1) หรือไม่ จึงเป็นประเด็นข้อพิพาทในคดีนี้ หาใช่เป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นมิได้

กำหนดไว้เป็นประเด็นข้อพิพาทว่าจำเลยที่ 1 ร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาจिन และโจทก์ได้สละประเด็นดังกล่าว อันจะทำให้ไม่มีประเด็นข้อพิพาทดังกล่าวดังที่จำเลยที่ 1 อ้างตามฎีกา ที่ศาลอุทธรณ์คดีขานัญพิเศษวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการร่วมประเวณีกับหญิงอื่นเป็นอาจिनอันเป็นเหตุหย่าตามมาตรา 1516 (1) เป็นการวินิจฉัยข้อเท็จจริงที่เป็นประเด็นข้อพิพาทแห่งคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการต่อมาว่า กรณีมีเหตุให้โจทก์ใช้สิทธิฟ้องหย่าจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (1) หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้แม้โจทก์จะมีเพียงตัวโจทก์ปากเดียวมาเบิกความเป็นพยาน แต่คำเบิกความของโจทก์ยืนยันข้อเท็จจริงอันเป็นพฤติการณ์แห่งคดีว่า จำเลย 1 ซึ่งเป็นสามีโจทก์มีความสัมพันธ์ในทางชู้สาวกับจำเลยที่ 2 ร่วมประเวณีกันเป็นอาจिन และจำเลยที่ 1 อุปการะเลี้ยงดูจำเลยที่ 2 ฉันทริยา โดยจำเลยทั้งสองเคยไปเที่ยวด้วยกันที่ต่างจังหวัดและพักค้างคืนที่รีสอร์ท ซึ่งโจทก์นำสืบถึงข้อความการสนทนาทางไลน์ระหว่างจำเลยทั้งสองและรูปภาพ กับหลักฐานการจองที่พักโรงแรม สนับสนุนคำเบิกความของโจทก์ ในข้อนี้จำเลยที่ 1 นำสืบรับว่าโจทก์แอบเปิดโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 แล้วถ่ายภาพข้อความการสนทนาทางไลน์ระหว่างจำเลยทั้งสองกับรูปภาพต่าง ๆ ขณะที่จำเลยที่ 1 นอนหลับ เมื่อจำเลยที่ 1 มิได้นำสืบปฏิเสธว่า ข้อความการสนทนาทางไลน์ดังกล่าวมิใช่ข้อความระหว่างจำเลยทั้งสองที่ติดต่อกัน และได้ปฏิเสธถึงความถูกต้องแท้จริงของเอกสารและภาพถ่ายดังกล่าวแต่อย่างใด เช่นนี้แล้วศาลจึงรับฟังข้อความการสนทนาทางไลน์และรูปภาพเป็นพยานหลักฐานได้ เมื่อพิจารณาภาพถ่ายเป็นภาพถ่ายของจำเลยทั้งสองขณะไปเที่ยวที่อำเภอเขาค้อ เมื่อวันที่ 3 ถึงวันที่ 4 มีนาคม 2562 ตามลำพังสองคน มีภาพจำเลยที่ 1 ถอดเสื้อและโอบกอดจำเลยที่ 2 อย่างแนบชิด ขณะอยู่ภายในห้องพัก ซึ่งจำเลยที่ 1 ก็นำสืบรับว่าได้พาจำเลยที่ 2 ไปเที่ยวต่างจังหวัดเพื่อหวังจะได้หลับนอนกับจำเลยที่ 2 จริง จึงเจือสมกับพยานหลักฐานโจทก์ นอกจากนี้ยังปรากฏข้อความระหว่างจำเลยทั้งสองที่แสดงถึงความสัมพันธ์ฉันชู้สาวและข้อความที่แสดงว่าจำเลยทั้งสองมีการร่วมประเวณีกันหลายครั้ง เช่นข้อความที่จำเลยที่ 1 สอบถามถึงการมีเพศสัมพันธ์กันทำให้จำเลยที่ 2 เจ็บหรือไม่ หรือข้อความที่จำเลยที่ 1 บอกกับจำเลยที่ 2 ว่ามีความสุขมากที่ทำให้จำเลยที่ 2 สำเร็จความใคร่ เป็นต้น ข้อความการสนทนาและภาพถ่ายดังกล่าว เหล่านี้ชี้ชัดให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของจำเลยทั้งสองในทางชู้สาว การที่จำเลยที่ 1 ถ้ามได้ ในลักษณะที่แสดงถึงความเป็นห่วงเป็นใยมากเกินกว่าที่ชายหญิงซึ่งมีความสัมพันธ์ทางเพศเพียงชั่วครั้งชั่วคราวหรือเป็นเพียงในฐานะลูกค้าที่มาใช้บริการเท่านั้น พฤติการณ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าจำเลยทั้งสองมีความสัมพันธ์ในทางชู้สาวและร่วมประเวณีกันเป็นอาจिनจริง อีกทั้งเมื่อพิจารณาข้อความการสนทนาทางไลน์ระหว่างจำเลยทั้งสอง ที่มีข้อความว่า จำเลยที่ 1 ให้เงินจำเลยที่ 2 ไว้ใช้จ่ายเป็นค่าทำฟัน โดยจำเลยที่ 1 แจ้งว่าให้จำเลยที่ 2 บอกเลขบัญชีเงินฝากธนาคารแล้วจำเลยที่ 1 จะโอนเงินให้จำเลยที่ 1 บอกให้จำเลยที่ 2 ไปเรียนขับรถยนต์และรถจักรยานยนต์แล้วให้สอบใบอนุญาตขับรถ โดยจำเลยที่ 1 จะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายให้เพราะเป็นสิ่งจำเป็นเนื่องจากจำเลยที่ 2 ต้องออกไปทำงาน และข้อความที่จำเลยที่ 2 จะย้ายห้องพักใหม่โดยจำเลย 1 จะเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ให้ จากข้อความที่จำเลยทั้งสองส่งหากันดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าพฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 เอาใจใส่ดูแลในความเป็นอยู่ของจำเลยที่ 2 โดยเข้ามาจัดแจงแนะนำให้จำเลยที่ 2 ทำในสิ่งที่นอกเหนือกว่าหญิงชายทั่วไปหากมิได้มีความข้องเกี่ยวในลักษณะที่มีความสัมพันธ์เป็นสามีภริยากันจะต้องเข้าไปจัดแจงและสั่งการเช่นนั้น อีกทั้งจำเลยที่ 1 ยังมีการส่งเสียเลี้ยงดูให้เงินแก่

หน้า 5 / 7

เดียว และการหย่านั้นจะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งยากจนลงเพราะไม่มีรายได้...อีกฝ่ายหนึ่งนั้นจะขอให้ฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบค่าเลี้ยงชีพให้ได้ เมื่อได้รับความจากทางนำสืบโจทก์ว่า ก่อนสมรสกับจำเลยที่ 1 โจทก์เคยประกอบอาชีพรับจ้างเป็นพนักงานธนาคาร หลังจากโจทก์สมรสกับจำเลยที่ 1 โจทก์ลาออกจากงานมาช่วยจำเลยที่ 1 ประกอบธุรกิจเปิดร้านอมระโฮลยนต์จนทำให้กิจการมีรายได้ดี จำเลยที่ 1 เคยให้เงินโจทก์ใช้ส่วนตัวเดือนละ 50,000 บาท ต่อมาโจทก์จะนำเงินดังกล่าวไปผ่อนชำระค่าซื้อรถยนต์ยี่ห้อเบนซ์ โดยจำเลยที่ 1 รับรู้และตกลงด้วย เมื่อหย่ากันแล้วทำให้โจทก์ยากจนลงเพราะขาดรายได้จากค่าเลี้ยงดูที่จำเลยที่ 1 เคยให้แก่โจทก์เป็นประจำ ตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ว่าจำเลยที่ 1 มอบเงิน 50,000 บาท แก่โจทก์ เป็นเงินที่ต้องการจะให้บุตรผู้เยาว์ทั้งสองเพียงแต่ใส่ชื่อโจทก์ไว้แทน นั้น ในข้อนี้จำเลยที่ 1 มิได้นำสืบให้ได้รับความตามที่กล่าวอ้างมา ทั้งโจทก์ยังนำสืบอีกว่า โจทก์นำเงินที่ได้รับจากจำเลยที่ 1 ไปผ่อนชำระค่าเช่าซื้อรถยนต์ โดยจำเลยที่ 1 ไม่เคยโต้แย้งคัดค้าน และจำเลยที่ 1 เบิกความตอบทนายโจทก์ถามค้านว่า จำเลยที่ 1 เป็นผู้ค้าประกันหนี้ค่าเช่าซื้อรถยนต์ที่โจทก์นำเงินดังกล่าวไปผ่อนชำระกับทางบริษัทที่ให้เช่าซื้อ ย่อมเชื่อมกับทางนำสืบโจทก์ เช่นนี้รับฟังได้ว่า ระหว่างสมรสกันจำเลยที่ 1 มอบเงินให้แก่โจทก์ไว้ใช้จ่ายส่วนตัว มิใช่เป็นเงินที่ให้ถือครองไว้แทนบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง เมื่อข้อเท็จจริงข้างต้นรับฟังได้ว่า เหตุหย่าเกิดจากความผิดของจำเลยที่ 1 เพียงฝ่ายเดียว และการหย่าทำให้โจทก์ยากจนลงเพราะไม่มีรายได้ที่เคยได้รับ โจทก์ย่อมมีสิทธิเรียกค่าเลี้ยงชีพจากจำเลยที่ 1 ได้ ทั้งนี้การหย่าโดยคำพิพากษามีผลนับแต่เวลาที่คำพิพากษาถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1531 วรรคสอง เมื่อพิจารณาถึงความสามารถของจำเลยที่ 1 ซึ่งทำธุรกิจและมีรายได้ ประกอบกับโจทก์เองก็มีรายได้จากการค้าขายออนไลน์และได้รับส่วนแบ่งในสินสมรสเป็นเงินมากพอสมควร จึงเห็นสมควรกำหนดค่าเลี้ยงชีพให้จำเลยที่ 1 จ่ายแก่โจทก์เป็นเงินเดือนละ 15,000 บาท นับแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุดเป็นต้นไปจนกว่าโจทก์จะทำการสมรสใหม่ แต่ทั้งนี้ก็มีกำหนดระยะเวลาไม่เกิน 15 ปี ฎีกาของจำเลยที่ 1 ข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ในประการสุดท้ายว่า ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษกำหนดให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง คนละ 20,000 บาท ต่อเดือนแก่โจทก์นั้นเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1564 กำหนดว่า ให้บิดามารดาจำต้องอุปการะเลี้ยงดูและให้การศึกษาตามสมควรแก่บุตรในระหว่างที่เป็นผู้เยาว์ และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1598/38 กำหนดว่า ค่าอุปการะเลี้ยงดูระหว่างบิดามารดากับบุตร ศาลอาจให้เพียงใดหรือไม่ให้ก็ได้ โดยคำนึงถึงความสามารถของผู้มีหน้าที่ต้องให้ฐานะของผู้รับ และพฤติการณ์แห่งกรณี ตามบทบัญญัติดังกล่าวมีความหมายอยู่ในตัวว่าการอุปการะเลี้ยงดูบุตรต้องเป็นหน้าที่ของทั้งบิดาและมารดา และต้องเป็นไปโดยคำนึงถึงความสามารถของผู้ให้ ฐานะของผู้รับ และพฤติการณ์แห่งกรณี เมื่อพิจารณาว่าในปัจจุบันบุตรผู้เยาว์ทั้งสองอยู่ในการเลี้ยงดูของโจทก์แต่เพียงผู้เดียว โจทก์ย่อมมีภาระค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง ได้ความว่าเด็กชาย ต. เกิดวันที่ 2 สิงหาคม 2552 ส่วนเด็กชาย ก. เกิดวันที่ 4 สิงหาคม 2553 บุตรผู้เยาว์ทั้งสองศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาที่โรงเรียน ด. ซึ่งมีค่าใช้จ่ายในการศึกษาเล่าเรียน นอกจากนี้นี้ยังมีค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตประจำวัน และค่าใช้จ่ายด้านอื่น ๆ จนกว่าบุตรผู้เยาว์ทั้งสองจะบรรลุนิติภาวะ จำเลยที่ 1 ควรต้องร่วมรับผิดชอบในการชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูแก่บุตรผู้เยาว์ทั้งสอง เมื่อพิจารณาถึงความสามารถของจำเลยที่ 1 ผู้มีหน้าที่ให้ฐานะของโจทก์ผู้รับ และพฤติการณ์แห่งกรณีโดยรวมแล้ว อีกทั้งการกำหนดค่าอุปการะเลี้ยงดูต้อง

อยู่บนสภาพความเป็นอยู่ในแต่ละช่วงวัยของบุตรผู้เยาว์ทั้งสองในฐานะผู้รับด้วย ที่ศาลอุทธรณ์คดี
ชำนาญพิเศษไม่ได้กำหนดค่าอุปการะเลี้ยงดูผู้เยาว์ทั้งสองให้อยู่ในแต่ละช่วงวัย จึงเห็นควร
กำหนดให้ชัดเจนเป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสองให้แก่โจทก์
ระหว่างบุตรผู้เยาว์อายุ 12 ปี จนถึง 15 ปี คนละ 16,000 บาท นับแต่บุตรผู้เยาว์อายุ 15 ปี จนถึง
อายุครบ 18 ปี คนละ 18,000 บาท นับแต่บุตรผู้เยาว์อายุ 18 ปี จนกว่าจะบรรลุนิติภาวะ คนละ
20,000 บาท ต่อเดือน ที่จำเลยที่ 1 ฎีกามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของจำเลยที่ 1
ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าทดแทน 500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ย
อัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 1 ธันวาคม 2563) เป็นต้นไป
จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ทั้งนี้ อัตราดอกเบี้ยนับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปให้
ปรับเปลี่ยนตามพระราชกฤษฎีกาซึ่งตราขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 บวก
ด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ให้จำเลยที่ 1 จ่ายค่าเลี้ยงชีพเดือน
ละ 15,000 บาท นับแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุดเป็นต้นไปจนกว่าโจทก์จะทำการสมรสใหม่ แต่ทั้งนี้
มีกำหนดระยะเวลาไม่เกิน 15 ปี แก่โจทก์ ให้จำเลยที่ 1 ชำระค่าอุปการะเลี้ยงดูบุตรผู้เยาว์ทั้งสอง
แก่โจทก์ ระหว่างบุตรผู้เยาว์อายุ 12 ปี จนถึง 15 ปี คนละ 16,000 บาท นับแต่บุตรผู้เยาว์อายุ 15 ปี
จนถึงอายุครบ 18 ปี คนละ 18,000 บาท นับแต่บุตรผู้เยาว์อายุ 18 ปี จนกว่าจะบรรลุนิติภาวะ
คนละ 20,000 บาท ต่อเดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนาญพิเศษ
ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาทั้งสองสำนวนนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

เสรี ศรีมิ่งคละ · อภิรดี โพธิ์พร้อม · อนันต์ คงบริรักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3247-3248/2568>